

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการวิจัยที่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งทราบผลการวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนหรือใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้นต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ และนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน โดยผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษา
2. เพื่อให้ผู้สอนได้เข้าใจถึงปัจจัยและสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงที่ทำให้นักศึกษาออกเสียงผิด
3. เพื่อเป็นข้อมูลนำไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงคือนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน และนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน โดยการนำรายชื่อของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของทั้ง 2 คณะฯ มาใส่กล่องแยกแล้วจับรายชื่อขึ้นมาจำนวน 30 คน ของแต่ละคณะฯ จำนวนทั้งสิ้น 60 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบ ชุดที่ 1 โดยนำเอาสัทอักษร Pīnyīn ที่แทนเสียงพยัญชนะ แบบทดสอบ ชุดที่ 2 โดยนำเอาสัทอักษร Pīnyīn ที่แทนเสียงสระเสียงเดี่ยวและสระประสม แบบทดสอบ ชุดที่ 3 นำเอาสัทอักษร Pīnyīn ที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แทนคำศัพท์เสียงพยางค์เดี่ยวและคำศัพท์ที่เป็นเสียงสองพยางค์

และประโยค แบบสัมผัสภาษณ์ชุดที่ 4 ข้อมูลทั่วไป ปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ข้อมูลปัจจุบัน ข้อมูลด้านการจัดการเรียนการสอน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบชุดที่ 1

การออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์

โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านพยัญชนะจำนวน 23 ตัวนักศึกษาอ่านถูกต้องตามมาตรฐานจำนวน 15 ตัวคือ b p m f d t n l g k h j y w ทั้งนี้เนื่องจากเสียงของพยัญชนะดังกล่าวสามารถเทียบได้ใกล้เคียงกับพยัญชนะในภาษาไทยคือ b (ป) p (พ/ผ) m (ม) f (ฟ/ฝ) d (ต) t (ท/ถ) n (น) l (ล) g (ก) k (ค/ข) h (ฮ/ห) j (จ) ในส่วนของพยัญชนะ y (อี) w (อู) ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นแทนสระ i u ü นักศึกษาสามารถอ่านได้ถูกต้องทั้งนี้เพราะเข้าใจกฎเกณฑ์ในการอ่านพินอิน และในพยัญชนะ zh นักศึกษาที่สามารถอ่านได้ถูกต้องตามมาตรฐานแม้ว่าเสียงพยัญชนะดังกล่าวจะไม่สามารถเทียบเคียงกับเสียงของพยัญชนะในภาษาไทย ทั้งนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาในระดับประถมและมัธยม ในส่วนที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือพยัญชนะ c (60.00) รองลงมาคือพยัญชนะ sh (20.00)

การออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านพยัญชนะได้ตรงตามมาตรฐานคือ m f l g k j y w ถึงแม้ว่านักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนส่วนใหญ่ไม่พื้นฐานภาษาจีนมาก่อนเลยก็ตาม ยังมีนักศึกษาบางคนสับสนในการอ่านระบบพินอินกับการอ่านภาษาอังกฤษ เช่นพยัญชนะ b p จะอ่านสลับกัน และพยัญชนะ d t คือจะอ่าน d (ต) เป็น t (ท/ถ) แต่ทั้งนี้เปอร์เซ็นต์ในการอ่านผิดก็อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำคือ 1 คน (3.34) ในส่วนที่นักศึกษาอ่านผิดค่อนข้างมากคือจำนวน 23 คน (76.67) และจำนวน 12 คน (40.00) คือ พยัญชนะ c z ตามลำดับซึ่งนักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบเคียงกับ ช และ จ ในภาษาไทยได้เลย แต่การออกเสียงพยัญชนะ c z การออกเสียงของพยัญชนะทั้งสองนี้เสียงที่ออกจะมีลักษณะเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก คือ ก่อนออกเสียงจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่ปุ่มเหงือกด้านหน้าหลังฟันบนแล้วปลงเสียงพยัญชนะ ดังกล่าวออกมา

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบชุดที่ 2

การออกเสียงสระเดี่ยวสระประสมของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์

โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านสระเดี่ยว สระประสมจำนวน 34 ตัว นักศึกษาอ่านถูกต้องตามมาตรฐานจำนวน 24 ตัวคือ a e i ai ao an en ang eng ong ia iao ian in ing u ua ui uan un ทั้งนี้เพราะเสียงสระเดี่ยวและสระประสมดังกล่าวสามารถเทียบกับเสียงได้ใกล้เคียงกับพยัญชนะและสระในภาษาไทยได้ คือ a (อา) e (เออ) i (อี) ai (ไอ) ao(เอา) an (อัน) en(เอ็น) ang (อัง)eng (เอ็ง) ong (อง) ia(ยา) iao (เอียว) ian (เอียน) in (อิน) ing (อิง) u (อุ) ua (วา) ui (เวย) uan (อวน) un (उन) ส่วนสระอีก 4 ตัว คือ ü üe üan ün เป็นสระที่ไม่สามารถเทียบกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระในภาษาไทยได้แต่นักศึกษาก็สามารถอ่านได้อย่างถูกต้องทั้งหมด ทั้งนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานรู้ภาษาจีนมาก่อน ในส่วนของสระประสมที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือ iong จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66 ทั้งนี้เพราะสระดังกล่าวเป็นสระควบกล้ำระหว่าง i และ ong ก็จะต้องออกเสียงให้มีทั้ง อี และ อก ออกมาเป็นเสียงเดี่ยวแต่นักศึกษาออกเป็นสองเสียงคือทั้ง อี และ อก

การออกเสียงสระเดี่ยวสระประสมของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านสระเดี่ยว สระประสมจำนวน 34 ตัว นักศึกษาอ่านถูกต้องตามมาตรฐานจำนวน 17 ตัวคือ a e i ai ao ou an en ang ia in ing u ua un uang ün ซึ่งสระเดี่ยวและสระประสมดังกล่าวสามารถที่จะเทียบกับพยัญชนะและสระในภาษาไทยได้คือ a (อา) e (เออ) i (อี) ai (ไอ) ao(เอา) ou (โอว) an (อัน) en (เอ็น) ang (อัง) ia(ยา) in (อิน) ing (อิง) u (อุ) ua (วา) uang (อวง) un (उन) ในส่วนของสระ üe เป็นสระที่ไม่สามารถเทียบเคียงกับสระและพยัญชนะในภาษาไทยได้แต่นักศึกษาก็สามารถออกเสียงอ่านได้อย่างถูกต้อง ในส่วนของสระที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 คือ สระ iong ซึ่งเป็นสระประสมที่นักศึกษาอ่านผิดเหมือนกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนด้วยสาเหตุเดียวกัน

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบชุดที่ 3

5.1.3.1 การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดียว

การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดียวที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์ โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านคำศัพท์จำนวน 20 ข้อ นักศึกษาอ่านถูกคิดเป็นร้อยละ 100 คือ jiā (家) ในส่วนของคำศัพท์ที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 53.33 คือ xuān (宣) ทั้งนี้เพราะสระประสม üan เมื่อประสมกับพยัญชนะ j q x สระ üan จะตัดจุดบน u ออกตามกฎเกณฑ์ของการอ่าน Pīnyīn แต่ในการออกเสียงอ่านยังคงสะกดเป็น üan เหมือนเดิม ที่นักศึกษาส่วนใหญ่ที่อ่านผิดเป็นเพราะลืมกฎเกณฑ์ในการอ่านพินอินดังกล่าว

การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดียวที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านคำศัพท์จำนวน 20 ข้อ นักศึกษาอ่านถูกคิดเป็นร้อยละ 100 คือ jiǎng (讲) และ jiā (家) ในส่วนของคำศัพท์ที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 คือ huò (货) เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงสระ uo เป็นสระ ua ทั้งนี้ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนก็อ่านผิดในสาเหตุเดียวกัน แต่เปอร์เซ็นต์ในการอ่านผิดจะน้อยกว่านักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน คือจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.66

5.1.3.2 การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงสองพยางค์

การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงสองพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์ โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านคำศัพท์จำนวน 20 ข้อ นักศึกษาอ่านถูก คิดเป็นร้อยละ 100 คือ huábīng (滑冰) และ xíguàn (习惯) ในส่วนที่นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 คือ xuānchuán (宣传) เนื่องจากนักศึกษาอ่านเสียงสระ üan ในพยางค์xuān ผิดคือจะอ่านเป็นสระ uan เนื่องจากนักศึกษาไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ในการอ่าน Pīnyīn ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รองลงมาคือนักศึกษาจำนวน

14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.66 ที่อ่านคำศัพท์ xièxie (谢谢) ผิดเนื่องจากนักศึกษาเข้าใจว่าสระ ie สามารถเทียบเคียงเสียงสระในภาษาไทยได้คือ สระเอีย ทั้งนี้สระ ie เป็นสระประสมระหว่าง i และ e เวลาออกเสียงจะต้องควบกล้ำให้ออกมาทั้ง 2 เสียงซึ่งจะแตกต่างจากสระเอียในภาษาไทย

การออกเสียงอ่านคำศัพท์เสียงสองพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และ
วรรณยุกต์ของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านคำศัพท์จำนวน 20 ข้อ นักศึกษาอ่านผิดมากที่สุดคือจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66 คือ xièxie (谢谢) เนื่องจากนักศึกษาเข้าใจว่าสระie สามารถเทียบเคียงเสียงสระในภาษาไทยคือ สระเอียซึ่งเป็นสาเหตุเดียวกับที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนอ่านผิด รองลงมาคือนักศึกษาอ่านผิดจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 คือ qìshuǐ (汽水) ทั้งนี้เพราะนักศึกษาไม่สามารถบังคับอวัยวะของลิ้นในการออกเสียงพยัญชนะ sh ได้ ทั้งนี้เพราะพยัญชนะดังกล่าวก่อนออกเสียงปลายลิ้นจะต้องไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อนออกเสียงซึ่งลักษณะการออกเสียงดังกล่าวไม่มีอยู่ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย

5.1.3.3 การออกเสียงอ่านประโยค

การออกเสียงอ่านประโยคของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์
 โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านประโยคจำนวน 10 ข้อ นักศึกษามีปัญหาในการอ่านประโยคที่มีพยัญชนะต้นคือ sh ch zh r เช่นเดียวกับการอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดี่ยวและเสียงสองพยางค์ คือ เป็นพยัญชนะที่ก่อนออกเสียงพยัญชนะจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อน แล้วจึงเปล่งเสียงพยัญชนะนั้นออกมาทั้งนี้ในการอ่านพยัญชนะภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์ดังกล่าว จึงทำให้นักศึกษาบางคนไม่สามารถบังคับอวัยวะในการออกเสียงได้ นอกจากนี้ในศัพท์ที่มีสระ ie ซึ่งเป็นสระประสมของ อี และเอ (เสียงที่ออกมาจะเป็นเสียงควบกล้ำระหว่างอีและเอ) แต่นักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบเคียงเสียงสระในภาษาไทยคือ สระเอีย ซึ่งเสียงดังกล่าวจะมีความแตกต่างจาก สระเอียอย่างมาก นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนออกเสียงคำศัพท์ wánr ผิดจะออกเสียงเพียงสระ an เท่านั้น แต่จะไม่ออกเสียงสระ er ซึ่งเป็นสระพิเศษที่มีจะวางไว้ท้ายศัพท์และจะลดรูปเหลือเพียงตัว r เท่านั้นเวลาออกเสียงจะออกควบกล้ำ คือมีทั้งสระ an และ er นักศึกษาส่วนใหญ่นอกจากจะอ่าน

พยัญชนะและสระผิดแล้ว นักศึกษาบางคนยังออกเสียงวรรณยุกต์ผิดเช่น míngzi และ róngyi ซึ่งในศัพท์ทั้ง 2 นี้ นักศึกษาอ่านผิดด้วยสาเหตุเดียวกันคือ zi และ yi เป็นเสียงเบาไม่มีวรรณยุกต์กำกับ แต่นักศึกษาบางคนออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 (zì yì)

การออกเสียงอ่านประโยคของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน โดยภาพรวมพบว่าการทดสอบอ่านประโยคจำนวน 10 ข้อ นักศึกษามีปัญหาในการอ่านประโยคที่มีพยัญชนะต้นคือ sh ch zh r เช่นเดียวกับการอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดี่ยวและเสียงสองพยางค์ ซึ่งเป็นปัญหาเดียวกับนักศึกษาเอกภาษาจีน ทั้งนี้เพราะเป็นพยัญชนะที่ก่อนออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อนแล้วจึงเปล่งเสียงพยัญชนะนั้นออกมา ทั้งนี้ในการอ่านพยัญชนะภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์ดังกล่าว จึงทำให้นักศึกษาบางคนไม่สามารถบังคับอวัยวะในการออกเสียงได้และทำให้อ่านผิด นอกจากนี้ในสระประสม ua ของคำศัพท์ Huáqiáo นักศึกษาบางคนออกเสียงผิดเป็นเสียงสระ uo และในศัพท์ที่มีสระ ie ซึ่งเป็นสระประสมของ อี และเอ (เสียงที่ออกมาจะเป็นเสียงควบกล้ำ) แต่นักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบกับเสียงสระในภาษาไทยคือ สระเอีย ซึ่งพบว่าเป็นปัญหาเดียวกับนักศึกษาเอกภาษาจีน และนอกจากนี้ยังพบปัญหาเดียวกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคือ คำศัพท์ wángr นักศึกษาจะออกเสียงผิดคือจะออกเสียงเพียงสระ an เท่านั้นแต่จะไม่ออกเสียงสระ er ซึ่งเป็นสระพิเศษที่มักจะวางไว้ท้ายศัพท์และจะเขียนลดรูปเหลือเพียงตัว r เท่านั้นเวลาออกเสียงจะออกควบกล้ำคือมีทั้งสระ an และ er นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนนอกจากจะอ่านพยัญชนะและสระผิด ทำนองเดียวกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนแล้ว ยังพบว่านักศึกษบางคนออกเสียงวรรณยุกต์ผิดด้วยสาเหตุเดียวกันคือ míngzi และ róngyi คำศัพท์ทั้ง 2 นี้ท้ายคำคือ zi และ yi จะไม่มีวรรณยุกต์กำกับเพราะเป็นเสียงเบา แต่นักศึกษาบางคนอ่านผิดอ่านเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน ส่วนใหญ่จะเป็น

นักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเลือกเรียนเพราะสมัครในเรียนจำนวน 27 คนทั้งนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานภาษาจีนมาแล้วในระดับมัธยม ส่วนนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนที่เลือกเรียนด้วยความสมัครใจจำนวน 18 คนที่เหลือคืออาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำจำนวน 10 คนและผู้ปกครองแนะนำจำนวน 2 คนนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อน ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนอ่านพยัญชนะ สระ ผิดในปริมาณที่มากกว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน

5.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนส่วนใหญ่เรียนรู้การอ่านอักษรจีนโดยใช้ระบบ Pinyin เขียนกำกับมาแล้วในระดับมัธยม อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่จะเป็นอาจารย์ชาวจีนและอาจารย์ชาวไทยที่มีเชื้อสายจีน อีกทั้งอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เน้นเรื่องการออกเสียงภาษาจีนให้ตรงตามมาตรฐาน ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษายังคงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิดทั้งที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาแล้ว ในส่วนของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนนั้นส่วนใหญ่จะไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนและนักศึกษาส่วนใหญ่จะมาเริ่มเรียนที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ดังนั้นนักศึกษาก็อ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิดมากกว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน

5.1.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ส่วนที่ 3 ข้อมูลปัจจุบันของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนคิดว่าการเรียนภาษาจีนโดยนำตัวอักษร Pinyin มาใช้กำกับในการออกเสียงภาษาจีนมีความง่ายในระดับปานกลาง พร้อมทั้งคิดว่า การออกเสียงภาษาจีนกลางที่ชัดเจนและถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารมาก ในส่วนของอาจารย์ผู้สอนที่ใช้เวลาในการสอน Pinyin มากกว่า 10 ชั่วโมง คือนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนทั้งนี้เพราะในชั้นปีที่ 1 นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจะต้องเรียนภาษาจีนทั้งหมด 30 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ซึ่งเป็นปริมาณการเรียนภาษาจีนที่มากกว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน อีกทั้ง

อาจารย์ผู้สอนยังเน้นให้นักศึกษาอ่าน Pinyin โดยการให้อ่านทีละคน และในส่วนของการทำงานแบบฝึกหัด Pinyin ผู้สอนนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนจะให้ทำแบบฝึกหัดโดยให้เขียน Pinyin ตามคำบอกโดยผู้สอนเป็นผู้อ่าน ในส่วนของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนนั้นผู้สอนจะให้เขียน Pinyin ตามคำบอกจากผู้สอนและฟังเทปจากเจ้าของภาษา และนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนแล้วนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจะเรียนจากเทปด้วยตัวเองมากกว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและใช้เวลาว่างในการฝึกฝน Pinyin ด้วยตนเองเฉลี่ยมากกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในขณะที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนใช้เวลาศึกษาด้วยตนเองประมาณ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งสองคณะฯเห็นพ้องกันว่านอกจากการเรียนกับอาจารย์ผู้สอนแล้วการฟังเทปจากเจ้าของภาษามีความจำเป็นมาก และเมื่อพบปัญหาในการอ่าน Pinyin นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจะแก้ปัญหาด้วยการถามอาจารย์ผู้สอนในขณะที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนจะแก้ปัญหาด้วยวิธีถามเพื่อนที่รู้ และนักศึกษาทั้งสองคณะฯจะพบอุปสรรคและปัญหาในการเรียน Pinyin ที่เหมือนกันคือ พยัญชนะ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนจะแก้ปัญหาในการอ่าน Pinyin โดยการทำสัญลักษณ์เข้าใจด้วยตนเอง แต่นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจะใช้วิธีการโดยเทียบเคียงกับภาษาไทย นอกจากนี้ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนยังเข้าใจในกฎเกณฑ์ของการอ่านตัวอักษร Pinyin ที่เหมือนกันคือในระดับปานกลาง และผู้สอนยังมีการวัดผลในการเรียน Pinyin ด้วยวิธีการสอบอ่านทีละคนในชั้นเรียนและเมื่อนักศึกษาอ่าน Pinyin ผิดอาจารย์ผู้สอนจะแก้ไขทันที

5.1.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ส่วนที่ 4 ข้อมูลด้านการจัดการเรียน

การสอนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคิดว่าการเรียน Pinyin ให้มีประสิทธิภาพนั้น นักศึกษาจะต้องเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาอีกทั้งจำนวนของนักศึกษาต่อชั้นเรียนก็มีความสำคัญ คือจำนวนของนักศึกษาแต่ละชั้นเรียนควรมีจำนวนนักศึกษาที่เหมาะสมคือ 20-30 คนต่อชั้นเรียน และจำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ นักศึกษายังคิดว่าอาจารย์ผู้สอน Pinyin ควรเป็นอาจารย์ชาวจีนอีกทั้งยังคิดว่าจำเป็นมากที่จะจัดให้มีรายวิชาการออกเสียงภาษาจีนกลางโดยเฉพาะ ในส่วนของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนนั้นคิดว่าการเรียน Pinyin ให้

มีประสิทธิภาพนั้นนักศึกษาเรียนในห้องเรียนปกติก็เพียงพอแต่ทั้งนี้จำนวนนักศึกษาครมีจำนวนที่พอเหมาะคือประมาณ 20-30 คนต่อชั้นเรียน ซึ่งจำนวนของนักศึกษาในปัจจุบันก็อยู่ในระดับปานกลาง และที่สำคัญนักศึกษาคณะกรรมการแพทย์แผนจีนยังคิดว่าอาจารย์ผู้สอน Pīnyīn ควรเป็นอาจารย์ชาวจีน อีกทั้งยังควรจัดให้มีรายวิชาการออกเสียงภาษาจีนกลางโดยเฉพาะ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ได้สรุปแล้ว พบประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยจะได้นำมาอภิปรายผลโดยจำแนกตามวัตถุประสงค์ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน Pīnyīn ให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

5.2.1. ปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

ด้านการทดสอบ กล่าวได้ว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนส่วนใหญ่จะมีพื้นความรู้ภาษาจีนมาก่อนแต่จะมีพื้นความรู้แตกต่างกันที่ระยะเวลาที่เรียนมา ดังนั้นในการอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งส่วนใหญ่จะอ่านได้ถูกต้องตามมาตรฐาน ในส่วนของพยัญชนะที่ไม่สามารถออกเสียงได้ทั้งนี้เพราะไม่สามารถเทียบกับพยัญชนะในภาษาไทย คือ ch, sh, z, c, s ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยูวดี ธีรธาตล (2550) เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนรู้ออกเสียง Pinyin ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยมหิดลที่สรุปว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการฟัง คือไม่สามารถแยกแยะเสียงพยัญชนะต้นคือ ch, sh, z, c, s และด้านการออกเสียง คือไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะต้นให้ชัดเจนได้คือ zh, ch, sh ทั้งนี้เพราะภาษาไทยไม่มีลักษณะการออกเสียงที่ปลายลิ้นจะต้องแตะที่หลังฟันบนก่อนออกเสียง และบทความของหลี่ หงหยิ่น (2538) เรื่อง ศึกษาการออกเสียงที่ผิดของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนกลาง โดยสรุปว่านักศึกษาไทยออกเสียงพยัญชนะที่ผิดคือ ch sh, z c s, j q x, r, h นอกจากนี้ยังมี หลิวซุนฟาง (2008) เขียนบทความเรื่อง 泰国人华语学习中的语音难点及解决方法 ได้กล่าวสรุปว่า 1) การออกเสียงและแยกแยะเสียง z, c, s เป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียนไทย ไม่เพียงแต่ออกเสียงลำบากเท่านั้น แต่ยังฟัง และแยกแยะยากอีกด้วย 2) การออกเสียงม้วนลิ้นอย่าง zh, ch, sh ซึ่งพยัญชนะทั้งสองกลุ่มนี้ในภาษาไทยไม่มีเสียงนี้ จึงกลายเป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียนไทย และในส่วนของสระก็เช่นเดียวกันคือ ส่วนใหญ่

แล้วนักเรียนจะอ่านได้ทั้งที่สามารถเทียบกับพยัญชนะภาษาไทยและไม่สามารถเทียบกับภาษาไทยได้คือ ü üe üan ün นักเรียนก็สามารถอ่านได้ตรงตามมาตรฐาน แต่เมื่อเสียงสระ üan อยู่ในพยางค์ xüan นักเรียนทั้งสองคนจะกลับอ่านเป็น xuan ซึ่งในสัทอักษร Pinyin นั้นในส่วนของสระประสมจะมีทั้งสระ üan และ uan ซึ่งนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนล้วนสนใจในเรื่องกฎเกณฑ์การอ่าน Pinyin ของสระประสม üan เมื่อรวมกับพยัญชนะต้น j q x จะลดรูปคือตัดจุดบน u ออกเวลาออกเสียงอ่านก็ยังคงเป็นสระ üan ซึ่งสอดคล้องกับ 蒋嫦娥 (1985 : 289) บทความเรื่อง 浅谈泰国学生学习汉语语音的难点 กล่าวว่านักเรียนไทยออกเสียงสระภาษาจีนยากเช่น ออกเสียง üan ün เป็น uan un เนื่องจากเสียงใกล้เคียงกันและออกเสียง ü ไม่ได้ ยิ่งเมื่อต้องผสมกับพยัญชนะต้นอย่าง j, q, x แล้ว ก็จะสับสนกับ z, c, s และ zh, ch, sh ออกเสียงเป็น จู ชู ชู และนอกจากนี้ในส่วนที่เป็นปัญหาที่นักเรียนออกเสียงอ่านไม่ได้คือในสระที่เป็นสระควบกล้ำคือ iong เป็นสระประสมระหว่าง i และ ong เวลาออกเสียงจะออกเสียงควบกล้ำคือมีทั้ง i และ ong แต่นักเรียนจะอ่านแยกเป็นสองเสียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุวดี ธีรธาตล (2550) เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนรู้ Pinyin ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่สรุปว่า นักเรียนไม่สามารถออกเสียงอ่าน iong ได้ชัดเจนอีกทั้งด้านการฟังก็ไม่สามารถแยกแยะเสียงระหว่าง ong และ iong ได้ ด้านนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนส่วนใหญ่จะไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนเลยซึ่งจะเห็นได้ว่าพื้นฐานความรู้ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนออกเสียงอ่านผิดค่อนข้างมาก ซึ่งก็รวมถึงพยัญชนะ และสระ ที่สามารถเทียบกับภาษาไทยได้แต่นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนก็ยังออกเสียงอ่านผิดเช่น นักเรียนสับสนในการอ่านสัทอักษร Pinyin กับการอ่านภาษาอังกฤษ ตัวอย่างคือ พยัญชนะ b p จะอ่านสลับกัน และพยัญชนะ d t ก็จะอ่าน d (ต) เป็น t (ท/ถ) แต่จำนวนของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนที่อ่านผิดในพยัญชนะแต่ละตัวค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้จากข้อมูลปัจจุบันจะเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้เวลาในการสอน Pinyin ค่อนข้างมากทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจะต้องเรียนภาษาจีน 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ซึ่งเป็นปริมาณการเรียนภาษาจีนค่อนข้างมากกว่านักศึกษาเอกภาษาจีนอีกทั้งในรายวิชาต่างๆ ก็ได้เน้นสอนเรื่อง Pinyin นอกจากนี้นักเรียนยังใช้เวลาว่างฝึกฝน Pinyin มากกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์จึงทำให้ปริมาณการอ่านผิดในแต่ละหัวข้อของนักเรียนจึงไม่มากในส่วนของวรรณยุกต์นั้นนักศึกษสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนได้

ทดสอบอ่านในส่วนของประโยคซึ่งได้พบปัญหาในเรื่องเดียวกันคือ ในคำศัพท์ที่เป็นเสียงเบาซึ่งไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับแต่นักศึกษาทั้งสองคนๆต่างก็อ่านเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียง 4 ทั้งหมด อีกทั้งเสียงวรรณยุกต์เสียง 3 เมื่ออยู่ติดกันตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไปจะต้องมีการเปลี่ยนเสียงคือ ถ้าเสียงวรรณยุกต์เสียง 3 ติดกันสองพยางค์พยางค์แรกจะต้องเปลี่ยนจากเดิมเป็นเสียง 3 เปลี่ยนเป็นเสียง 2 ถ้าเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามเมื่อวางเรียงติดกัน 3 พยางค์ เวลาอ่านจะต้องเปลี่ยนเสียงซึ่งจะเปลี่ยนเสียงอ่านได้ 2 อย่าง คือ เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เสียง 2 หรือจะเปลี่ยนเฉพาะพยางค์ที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เสียงที่สองก็ได้ ส่วนพยางค์ที่สามนั้นยังคงอ่านออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เสียง 3 เหมือนเดิม ซึ่งสอดคล้องกับ ยูวดี ภิรตราดล (2550) กล่าวว่า เสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามเมื่อวางเรียงติดกัน 3 พยางค์ ในการอ่านจะมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ได้ 2 อย่าง คือ เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เสียงที่สองหรือจะเปลี่ยนเฉพาะพยางค์ที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เสียงที่สองก็ได้ ส่วนพยางค์ที่สามยังคงอ่านออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เสียงที่สาม สาเหตุของปัญหาเนื่องจาก ผู้เรียนอ่านตามรูปปรากฏ ไม่กวาดสายตาไปล่วงหน้าเพื่อกลับมาเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏก่อน ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่มีในภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาไม่สามารถอ่านสระ ie ได้ถูกต้องทั้งนี้เพราะนักศึกษาเข้าใจว่าสระดังกล่าวสามารถเทียบกับสระเอียในภาษาไทยได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ เจิ้งอ๋ เต๋อ เรื่อง 泰生汉语音偏误分析 ที่กล่าวว่านักศึกษาไทยออกเสียงสระผิดคือ ใช้สระเอีย แทนทั้ง ie และ ia

ด้านการสัมภาษณ์ ผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาสภาวิชาภาษาจีนและนักศึกษา คณะการแพทย์แผนจีนเป็นรายบุคคลพบว่า นักศึกษาสภาวิชาภาษาจีนส่วนใหญ่จะมีพื้นความรู้ภาษาจีนมาแล้วในระดับมัธยมแต่ในส่วนของการทดสอบอ่านที่พบว่านักศึกษายังคงอ่านผิดคือในพยัญชนะ สระของภาษาจีนที่ไม่สามารถเทียบเสียงในพยัญชนะภาษาไทยได้ นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนในระดับมัธยมก็ไม่ได้เน้นในด้านการสอนอ่าน Pinyin ให้ถูกต้องตามมาตรฐานจึงเป็นผลทำให้นักศึกษายังคงอ่านผิดอยู่แม้จะมีพื้นความรู้ภาษาจีนมาแล้วก็ตาม อีกทั้งผู้สอนในระดับมัธยมส่วนใหญ่จะเป็นอาจารย์ชาวจีนซึ่งมักจะเกิดปัญหาด้านการสื่อสาร นอกจากนี้ยังพบว่าห้องเรียนในระดับมัธยมนั้นจำนวนของนักเรียนที่เรียนต่อห้องค่อนข้างมาก และจำนวนชั่วโมงในการเรียน

ภาษาจีนต่อสัปดาห์ก็ไม่มาก ในส่วน of นักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนนั้นพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาเลย แต่ทั้งนี้ศึกษามีเป้าหมายที่จะเรียนแพทย์แผนจีนดังนั้นจึงเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีน อีกทั้งนักศึกษส่วนใหญ่สมัครใจที่จะเรียนเองจึงทำให้นักศึกษาค่อนข้างตั้งใจเรียน ตั้งใจฝึกฝน รวมถึงเข้าใจในกฎเกณฑ์การอ่าน Pīnyīn เป็นอย่างดี อีกทั้งนักศึกษส่วนใหญ่ยังสามารถอ่านพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ที่ไม่สามารถเทียบกับพยัญชนะในภาษาไทยได้ ดังนั้นจากการทดสอบอ่านจึงพบว่าปริมาณการอ่านผิดของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนจึงค่อนข้างน้อย ในส่วนของพยัญชนะ สระ ที่อ่านผิดบางส่วนก็เป็นพยัญชนะ สระที่นักศึกษสาขาวิชาเอกภาษาจีนก็อ่านผิดด้วยเช่นกัน

5.2.2. จากการศึกษาปัจจัยต่างๆทำให้รู้ถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาที่ทำให้

นักศึกษาออกเสียงผิด

ผลจากการทดสอบและสัมภาษณ์นักศึกษสาขาวิชาภาษาจีนคณะศิลปศาสตร์ และนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนพบประเด็นหลักๆ ของปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ดังนี้

1) นักศึกษสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนไม่สามารถอ่านพยัญชนะ ch, sh, r ได้ทั้งนี้พยัญชนะดังกล่าวเป็นพยัญชนะที่ก่อนออกเสียงจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อนแล้วจึงเปล่งเสียงออกมา ทั้งนี้การออกเสียงในพยัญชนะภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์ดังกล่าว ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาไม่สามารถบังคับอวัยวะได้นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะ z, c, s ที่นักศึกษสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนออกเสียงอ่านผิดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะพยัญชนะดังกล่าวก่อนออกเสียงจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่ปุ่มเหงือกด้านหน้าหลังฟันบนแล้วเปล่งเสียงพยัญชนะดังกล่าวออกมา แต่นักศึกษาจะใช้วิธีเทียบกับพยัญชนะในภาษาไทยคือ จ ช ซ,ส ตามลำดับซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโอภาส เหลืองดาวเรือง (2551) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย-ภาษาจีน ที่สรุปว่า นักศึกษาไทยจะมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ zh, ch, sh ทั้งนี้เพราะพยัญชนะดังกล่าวก่อนออกเสียงอ่านจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อนออกเสียง ซึ่งนักศึกษาไม่สามารถบังคับอวัยวะในการออกเสียงได้ ดังนั้นจึงต้องหาพยัญชนะในภาษาไทยที่ใกล้เคียงมาเทียบเสียงคือ

พยัญชนะ zh จะเทียบกับพยัญชนะไทยคือ จ พยัญชนะ ch จะเทียบกับพยัญชนะไทยคือ ฉ ช ฌ และพยัญชนะ sh จะเทียบกับพยัญชนะไทยคือ ซ ศ ษ ซึ่งในพยัญชนะภาษาไทยดังกล่าวนี้การอ่านไม่มีลักษณะที่ต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกด้านหน้าก่อนเปล่งเสียงดังนั้นจึงทำให้เป็นสาเหตุที่นักศึกษาอ่านผิด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ชุนฮั่นผิง (1995) เรื่องการเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนและแตกต่างของภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งสรุปว่า เสียงพยัญชนะภาษาจีน z, c, zh, ch, sh, r เป็นพยัญชนะที่ไม่สามารถเทียบกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทยได้ตรงตามเสียงดังนั้นนักศึกษาไทยจึงนำพยัญชนะดังกล่าวเทียบเคียงกับพยัญชนะภาษาไทยคือ ใช้พยัญชนะ ซ ศ ษ แทนเสียงพยัญชนะ sh ใช้พยัญชนะ จ แทนเสียงพยัญชนะ z, c, zh, ch อีกทั้งการศึกษาค้นคว้าของ เจิ้งอี้เต๋อ เรื่อง 泰生汉语音偏误分析 ยังได้กล่าวว่า เสียงม้วนลิ้นอย่าง zh ch sh เป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาไทย เพราะในภาษาไทยไม่มีเสียงม้วนลิ้น จึงมักออกเสียงเป็น z c s โดยเทียบเคียงกับพยัญชนะ จ ช ฌ ซ ของไทย และแยกเสียง ch/c และ sh/s ไม่ออก อีกทั้งเสียงปลายลิ้นอย่าง z, c, s ไม่มีในภาษาไทย นักศึกษาไทยจึงใช้เสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงคือ จ ช ซ มาใช้แทน ซึ่งก็ทำให้ออกเสียงเหมือนกับ zh, ch, sh นอกจากนี้นักศึกษาทั้งสองคณะยังใช้พยัญชนะ ร แทนเสียงพยัญชนะ r ใช้พยัญชนะ ห,ส แทนเสียงพยัญชนะ h ซึ่งสอดคล้องกับ ชุนฮั่นผิง (1995 : 34) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนและแตกต่างของภาษาจีนและภาษาไทย กล่าวว่าเสียงขุ่นเสียดอย่าง r ก็ไม่มีในภาษาไทย นักเรียนไทยจึงยืมเสียง ร มาใช้แทน ส่วนเสียงเพดานอ่อน เสียงเสียดแทรกเพดานอ่อน h มีความใกล้เคียงกับเสียง ฮ ในภาษาไทย แต่ก็ยังมีความแตกต่างอยู่คือ เวลาออกเสียง h ในภาษาจีนจะยกโคนลิ้นขึ้นจนเกือบจะชนกับเพดานอ่อน และมีเสียงเสียดแทรกเพดานอ่อนติดมาด้วย แต่เวลาออกเสียง ฮ ในภาษาไทย ระหว่างโคนลิ้นและเพดานอ่อนจะมีช่องว่างที่ค่อนข้างห่างกันมาก มีเพียงเสียงเสียดแทรกเล็กน้อยตอนเปล่งเสียงออกมาเท่านั้นซึ่งก็แทบจะไม่มีรู้สึก

2) นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนไม่สามารถอ่านสระประสม iong ได้ทั้งนี้เพราะสระดังกล่าวเป็นสระประสมระหว่าง i และ ong เวลาออกเสียงจะเป็นลักษณะควบกล้ำเป็นเสียงเดียวแต่นักศึกษาจะอ่านแยกเป็นสองเสียงคือจะออกเสียงเป็น อี และ อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยูวดี ธีรราดล (2550) เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนรู้อักษร Pinyin ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยมหิดลที่สรุปว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการฟัง

และการออกเสียงคือ ด้านการฟังจะแยกไม่ออกระหว่างสระประสม iong กับ ong ส่วนในด้านการออกเสียงจะออกเสียง iong ได้ไม่ชัดเจน

3) นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน สับสนในเรื่องกฎเกณฑ์การอ่าน Pīnyīn ของสระประสม üan เมื่อรวมกับพยัญชนะต้น j q x จะลดรูปคือตัดจุดบน u ออกเวลาออกเสียงอ่านก็ยังคงเป็นสระ üan อยู่แต่เมื่อนักศึกษาอ่านคำศัพท์ xüan นักศึกษาจะอ่านเป็น xuan ซึ่งในสัทอักษร Pīnyīn นั้นในส่วนของสระประสมจะมีทั้งสระ üan และ uan ซึ่งสระทั้งสองจะอ่านออกเสียงที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาเกิดการสับสนและเข้าใจผิด ซึ่งสอดคล้องกับ 蒋嫦娥 (1985 : 289) บทความเรื่อง 浅谈泰国学生学习汉语语音的难点 กล่าวว่านักศึกษาไทยออกเสียงสระภาษาจีนยากเช่น ออกเสียง üan ün เป็น uan un นอกจากนี้สับสนในเรื่องกฎเกณฑ์การอ่านแล้วนักศึกษายังสับสนในเรื่องของสระ uo และ ua ก็จะทำอ่านศัพท์ huò เป็น huà

4) นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีนเกิดการเข้าใจผิดในการอ่านสระ ie ว่าสามารถเทียบกับสระในภาษาไทยได้คือสระเอียทั้งหมดสระดังกล่าวเป็นสระประสมระหว่าง i และ e เวลาออกเสียงจะต้องควบกล้ำเป็นเสียงเดียวซึ่งมีทั้งสระ i และ e ซึ่งจะแตกต่างจากสระเอีย ดังนั้นนักศึกษาก็อ่านคำศัพท์ xièxie ผิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โอบาส เหลืองดาวเรือง (2551) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย-ภาษาจีน ที่สรุปว่า นักศึกษาไทยไม่สามารถออกเสียงสระ ie ได้ชัดเจนทั้งนี้เพราะนักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบกับสระเอียได้ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเช่น คำศัพท์ xié (鞋) นักศึกษาจะอ่านเป็น “เสี่ย”

5.2.3.จากการศึกษาข้อมูลต่างๆเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ

จากการสัมภาษณ์นักศึกษสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน เป็นรายบุคคลเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาปรับปรุงการเรียนการสอนดังนี้

1) จัดแยกนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนหรือมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนน้อย เพื่อทำการสอน Pīnyīn ต่างหาก อีกทั้งเพิ่มเวลาในการฝึกฝนนอกเวลาเรียนให้กับนักศึกษา และ

นอกจากนี้จะต้องจัดแยกสอน Pinyin ให้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนแต่ยังมีปัญหาในการอ่านคือยังอ่านผิดในพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

2) จัดหมวดหมู่ของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่มีปัญหาคือไม่สามารถเทียบเคียงกับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ โดยนำมาแยกสอนต่างหากหรือจัดทำสื่อการสอนเช่น ภาพของอวัยวะในการออกเสียงอ่านพยัญชนะ สระ เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพของตำแหน่งลิ้นในการออกเสียงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งจะประโยชน์ในการปรับแก้ให้กับนักศึกษาที่อ่านไม่ได้

3) จัดให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดในหัวข้อ Pinyin ที่หลากหลายโดยให้นักศึกษาอ่านตามผู้สอน และให้นักศึกษาอ่านเดี่ยวทีละคน พร้อมทั้งให้นักศึกษาทดสอบอ่าน อีกทั้งทดสอบฟังเสียงอาจารย์ผู้สอนและเขียนตามคำบอก นอกจากนี้ยังให้นักศึกษาทดสอบจากการฟังเทปจากเจ้าของภาษาพร้อมกับฝึกเขียนและอ่านตาม

4) จัดให้นักศึกษาได้เรียนทั้งในห้องเรียนและห้องปฏิบัติการทางภาษา อีกทั้งจำนวนนักศึกษาต่อห้องไม่ควรเกิน 30 คน เพื่อที่ผู้สอนจะได้สอนและฝึกนักศึกษาได้อย่างเต็มที่

5) จัดให้มีรายวิชาที่สอน Pinyin โดยเฉพาะและมอบหมายให้อาจารย์ชาวจีนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาได้สอนในรายวิชาดังกล่าว อีกทั้งจัดเพิ่มเวลาฝึกฝนให้กับนักศึกษานอกเวลาเรียน

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ อีกทั้ง มีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนในรายวิชาพื้นฐานและหลักสูตรภาษาจีนกลางให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1) ควรมีแนวทางหรือมาตรการ ในการคัดกรองนักศึกษาแรกเข้าเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ภาษาจีนกลางให้ละเอียดขึ้น อีกทั้งยังต้องคัดกรองนักศึกษาในเรื่องของ Pinyin โดยเฉพาะ เพื่อช่วยต่อการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2) ควรมีการแบ่งกลุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนในเรื่องของจำนวนปีที่เรียนมาให้ชัดเจนและเป็นรูปธรรม และนอกจากนี้ยังต้องมีการทดสอบทฤษฎีและทดสอบอ่าน Pinyin กับนักศึกษาทุกคนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน

3) ควรจัดให้มีรายวิชา Pinyin โดยเฉพาะอีกทั้งต้องเน้นหนักไปทางฝึกปฏิบัติให้มาก และต้องมีการทดสอบนักศึกษาเป็นรายบุคคลอย่างต่อเนื่องโดยยึดเป็นแนวปฏิบัติให้กับผู้สอนในรายวิชาดังกล่าว

4) ควรจัดปริมาณของนักศึกษาต่อห้องเรียนให้เหมาะสมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจำนวนของนักศึกษาคควรประมาณ 20 - 30 คนต่อห้อง ทั้งนี้เพราะเป็นรายวิชาเอกพื้นฐานที่นักศึกษาต้องฝึกทักษะและต้องปฏิบัติเป็นรายบุคคล

5) ควรจัดให้เรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาควบคู่กับห้องเรียนปกติ เพื่อให้นักศึกษาจะได้ฝึกปฏิบัติได้อย่างเต็มที่และเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ อีกทั้งควรสนับสนุนในเรื่องสื่อการเรียนการสอน เช่น ตำรา สื่อการเรียนต่างๆ

5.3.2 ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

1) ในกรณีที่นักศึกษาไม่สามารถอ่าน Pinyin ได้ให้ผู้สอนทำการแยกสอนเสริมนักศึกษาที่มีปัญหาต่างหาก เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อนักศึกษาคนอื่น และเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

2) ให้อาจารย์ชาวจีนเป็นผู้ทดสอบอ่าน Pinyin ของนักศึกษาเป็นรายบุคคลเพื่อการออกเสียงของนักศึกษาจะได้ตรงตามมาตรฐาน

3) ผู้สอนควรจัดการสอน Pinyin ให้เป็นระบบโดยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน อีกทั้งต้องมีการทดสอบนักศึกษาทั้ง 4 ทักษะอย่างต่อเนื่อง

4) ในการสอน Pīnyīn ผู้สอนควรแยกพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงเพื่อทำการแยกสอนต่างหาก รวมทั้งสอนกฎเกณฑ์ต่างๆของ Pīnyīn ให้นักศึกษาอย่างละเอียด

5) ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับการสอนออกเสียงอ่าน Pīnyīn ให้ชัดเจน อีกทั้งจะต้องปรับแก้ในกรณีที่นักศึกษาอ่านผิดทันที

6) จัดให้เรียนเสริมนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน โดยฝึกฝนการฟัง และการอ่านโดยฟังจากเทปบันทึกเสียงของชาวจีน หรือให้นักศึกษาได้ฝึกฝนออกเสียงกับนักศึกษา แลกเปลี่ยนชาวจีน

7) ผู้สอนต้องชี้แนะให้นักศึกษาเห็นความสำคัญในการอ่าน Pīnyīn ให้ชัดเจนและถูกต้อง ซึ่งถ้านักศึกษาอ่านผิดหรือไม่ชัดเจนจะส่งผลในการเรียนในระดับสูง

8) ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับการเรียนการสอน Pīnyīn โดยการ สร้างแผนการสอน อย่างมีระบบ และให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน เช่น ทำแบบฝึกหัดของสัทอักษร Pīnyīn ที่หลากหลายโดยให้นักศึกษาทดสอบอย่างเป็นขั้นตอน

5.3.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1) ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในด้านการเปรียบเทียบของนักศึกษาที่ไม่มี พื้นความรู้ภาษาจีนมาก่อนกับนักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาจีน(ภาษาถิ่น) เช่น ภาษาแต้จิ๋ว ภาษา กวางตุ้ง หรือภาษาสกเกี้ยน เป็นต้น เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลว่าการที่นักศึกษาไม่มีพื้นความรู้ ภาษาจีนมาก่อนจะเรียนรู้ได้ในระดับไหน และนักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาจีนมาก่อนแต่เป็นภาษา ถิ่นจะทำให้มีผลกระทบกับการออกเสียงภาษาจีนกลางหรือไม่อย่างไร

2) ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในด้านการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน Pīnyīn ให้มีประสิทธิภาพ

